

Bestemmelse som sigtende til Forpligtelsens Opfyldelse er tilstrækkelig. Er den ikke tilstrækkelig, er det klart, at hele Forpligtelsen Intelsomhøist kommer til at betyde overfor den ene Halvdel af Samfundet, Mandkjønnet, og saa kan Forpligtelsen ligesaa godt gaa ud; men er Tvangen tilstrækkelig til, at Forpligtelsen kan blive overholdt, ere, saavidt jeg seer, alle de øvrige Paragrafer i Loven overflødige. Jeg er ikke i Stand til at afgjøre, om vedkommende Overværgighed, som kan anvende Ewangsbrøder for at tvinge et sygt Individ til at lade sig helbrede, ogsaa er i Besiddelse af den nødvendige Myndighed til at lade en Undersøgelse foretage af, om det mistænkte Individ er sygt. Har han ikke det, er det klart nok, at saa bliver hans Myndighed til at fremtvinge Ruren fuldstændig illusorisk, men har han det, ere ogsaa alle de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget overflødige. Jeg ser ikke rettere, end at den bedste Sikkerhed mod denne Samfundsfare maa netop, som det er anført baade af den ærede Ordfører og af flere ærede Medlemmer, ligge i en udstrakt Undersøgelsesret, og fra mit Standpunkt betragtet kan jeg kun beklage, at Udvalget og ogsaa Udvalgets ærede Ordfører trods Godkjendelsen af denne Anstuelse ikke have kunnet finde mere effektive Midler end de af dem foreslaaede til i Virkeligheden at kunne foranstalte Undersøgelse i alle de Tilfælde, hvor Undersøgelse kan være ønskelig. Rigeoverfor det ene af Kjønne er det jo kun i særdeles begrænset Maal, at man har troet at kunne tillade sig Undersøgelse, end sige, at der ikke er nogen som helst Straf for at have forfulgt Sygdommen, endog saa i ubegrænset lang Tid. Det forekommer mig, at den altfor store Frygt for at træde Individets personlige Frihed og Ret for nær meget væsentlig kunde have været fjernet, naar man ikke havde givet selve denne Undersøgelse en saa affrættende Karakter, som jeg til min store Forbauselse hører, at den hidtil har haft. En saadan Undersøgelse kan i og for sig være pinlig nok for et mistænkt Individ, ligesom enhver som helst Undersøgelse maa være for et Individ, der er mistænkt med Urette, saa at man ikke behøvede at give selve Undersøgelsen en endnu mere pinlig Karakter ved at give dem en højere Grad af Offentlighed end fornødent og ogsaa ved at lade Undersøgelsen foretage af Personer, fra hvis Side den nødvendig maa være mere pinlig. Jeg sigter her til, at det forekommer mig, at saadanne Advarsler, Tilhold, Trusler med Undersøgelse o. s. v., ikke behøve at ske for et saa stort Auditorium, som en æret Landsstingsmand bag ved mig

(Selsken) anførte, at de fandt Sted for her i Kjøbenhavn, og jeg sigter endvidere til, at det forekommer mig, at det vilde være ikke alene human, men jeg turde snarere kalde det Modsatte inhuman, at man sørgede for, at Undersøgelserne for ethvert Kjønns Vedkommende kunde ske ved Læger — eller overhovedet ved Individier, der vare i Stand til at foretage Undersøgelserne — af samme Kjøn som dem, Undersøgelserne kom til gaa ud over. Jeg vil for mit Vedkommende foreløbig stemme for alle de stærpeste Undersøgelses Berettigelse, som ere bragte i Forslag, men jeg gjør mig for mit Vedkommende ingen Illusioner om, at man, endog saa naar Lovforslaget vedtages med saantlige disse, derigjennem vilde kunne faae udryddet eller væsentlig indskrænket dette Samfundsøndes Omfang.

**Ordføreren:** Den ærede Landsstingsmand for Bornholm (Sonne) hentydede til en Omredaktion af den nye § 1, som Udvalget har foreslaaet sat i Spidsen for Lovforslaget, og jeg vil give ham Ret i, at det maatte vil se smukkere ud, naar man sætter Forpligtelsen i Spidsen i Stedet for i en Mellemsetning, og Udvalget kan derfor kun være taknemmelig for et saadant Bink. Hvad angaar det ærede Medlems Udtalelse eller Forespørgsel — hvad man vil kalde det — med Hensyn til Straffelovens § 181 angaaende det mærkelige Tilfælde, at man ikke kender nogen Dom paa Grundlag af denne Paragraf, saa er det Noget, jeg lige i Dieblisset vanskeligt kan svare paa; men i hvert Tilfælde tror jeg, at det vil være meget vanskeligt overhovedet at kunne faae Noget ind i nærværende Lov derom, saa foreløbig tør jeg paa Udvalgets Vegne ikke give noget Løfte i den Henseende. Den ærede Landsstingsmand for 9de Kredts (Strup) udtalte, at den nye Paragraf, som Udvalget har foreslaaet, er Hovedbestemmelsen i hele Loven, og at dersom der kunde gives den en Form og et Indhold, som var tilstrækkelig fylldig, vare alle de øvrige Bestemmelser overflødige. Nu maa jeg for det Første bede erindret, at det er en ny Paragraf, som ikke findes i Lovforslaget, saaledes som dette er forelagt; men dernæst tror jeg rigtig nok ogsaa, at det ærede Medlem ser paa denne Paragraf med temmelig runde Øine — jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det, — lægger Mere ind i denne Paragraf, end der virkelig er. Det vilde jo være meget vanskeligt og vilde efter min Mening være et altfor stort Indgreb i den saa meget omtalte personlige Frihed, naar der skulde gives det Offent-